

KFML:s kurs för kandidater - BREV 1

KFML:s BILDANDE KAMPEN MOT REVISIONISMEN

**KOMMUNISTISKA FÖRBUNDET
MARXIST-LENINISTERNA**

INNEHÅLL

Förord	3
STUDIEINLEDNING TILL GRUNDSATSERNA	5
Grundsatsernas första huvudpunkt	7
Grundsatsernas andra huvudpunkt	21
Grundsatsernas tredje huvudpunkt	26
Grundsatsernas femte huvudpunkt	28
SOVJETREVISIONISMEN	30

Förord

De marxist-leninistiska studierna är av den allra största vikt för den socialistiska revolutionen i Sverige och är av alldeles särskild betydelse då ett marxist-leninistiskt parti håller på att växa fram.

Detta slogs fast vid Kommunistiska förbundets konstituerande konferens i juni 1967, där det sades att förbundets främsta uppgift är att "organisera en omfattande studieverksamhet som kombinerar studiet av marxismen-leninismen med studiet av den svenska och internationella verklighetens fakta och syftar till att utveckla de i studiearbetet deltagande kamraternas förmåga att självständigt tillämpa den vetenskapliga socialismens teori i praktiken."

I våra studier måste vi utgå från klasskampens praktik. Den marxist-leninistiska teorin är grundad på praktiken. Mao Tsetung säger om den marxist-leninistiska inställningen till studierna, att "Med denna inställning studerar man marxismen-leninismens teori med ett syfte, nämligen att förena den marxist-leninistiska teorin med den kinesiska revolutionens faktiska rörelse och att utgående från denna teori söka den ståndpunkt, synpunkt och metod med vilken den kinesiska revolutionens teoretiska och taktiska problem kan lösas. En sådan inställning innebär att skjuta pilen mitt i prick. "Pricken" är den kinesiska revolutionen och "pilen" är marxismen-leninismen." (Förbättra våra studier, Skrifter i urval, sid 187)

Den praktik vi utgår från är dels våra direkta och dels våra indirekta erfarenheter. Våra direkta erfarenheter är ännu mycket ofullständiga och ytliga. Därför bör vi på nuvarande stadium särskilt lägga stor tonvikt vid studiet av den internationella marxist-leninistiska rörelsens erfarenheter. Men vi måste också och därtill i växande utsträckning bygga på våra egna, direkta erfarenheter, ty dessa är vår effektivaste läromästare. Det är därför som vi från första början studerar våra beslut och tillämpningen av dessa.

För att KFML ska kunna vara ett kampdugligt förbund och kunna bilda ett kommunistiskt parti, krävs att alla medlemmar är ideologiskt enade på marxismen-leninismens grund. Därför måste alla nya

medlemmar som kommer till KFML sätta sig in i förbundets syfte, program, stadgar, handlingsprogram och närmaste arbetsuppgifter. Därför måste de studera förbundets grundläggande beslut.

Kursens uppläggning är tänkt att följa förbundets korta historia.

1. KFML:s bildande och betingelserna härför i kampen mot revisionismen.
2. KFML:s framväxt, kampen mot vänsteropportunist och inriktningen på studierna.
3. Allmänna erfarenheter om det kommunistiska partiets kännetecken, uppgifter och arbetssätt.
4. Förbundets stadgar, organisation och organisationsprinciper.

Kursen förutsätter att kandidaterna genomgått grundcirkeln, att de deltar i basarbetet med studier och praktisk verksamhet.

Kursen omfattar fyra studiebreven, varav åtminstone det första lämpligen kan delas upp på två möten. Dessutom bör kursen avslutas med ett allmänt diskussionsmöte, där kritik och resultat sammanfattas.

Studiebreven utgörs av:

Brev 1. "KFML:s bildande och kampen mot revisionismen":
Grundsatserna och en studieinledning till dem.

En artikel om sovjetrevisionismen (ur Marxistiskt Forum 5:68)

Brev 2. "KFML:s framväxt":

Sammanfattning av den första kongressperiodens verksamhet.

Värdering av KFML:s studieverksamhet under det första året.

Analys av likvidatorerna 1968 och av Baude-klicken 1970-71.

Dessutom läses Mao, Skrifter i urval sid 156 - 160 (Hur partiet växer fram) och sid 285 - 287 (Tjäna folket), samt broschyren Mao om enhetsfronten (utkommer april 1971).

Brev 3. "Partiets uppgifter":

Om partiet (ur Marxistiskt Forum 2:70)

KKP:s 25-punktsförslag, punkt 10

Utdrag ur Mao: Om krig och strategi.

Utdrag ur Herzogs intervju med Stalin om kommunistiska partiers arbete i länder med starka reformistiska partier.

KFML:s linje i partibygandet (ur Vad vill KFML).

Brev 4. "Hur ska partiet arbeta":

Citaten sid 9:1 (Väpnat med...)

KFML:s stadgar och studieinledningen till dem.

Den demokratiska centralismen (ur Marxistiskt Forum 5:70)

Dessutom läses Mao, Skrifter i urval, sid 287 - 291 (om teori och praktik, masslinjen och kritik och självkritik), sid 134 - 136 (om partidisciplin och partidemokrati) och sid 400 - 402 (om enhet - kritik - enhet).

Studieinledning till grundsatserna

VARFÖR STUDERA GRUNDSATSER ?

De grundsatser som Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna antagit på förbundets konstituerande konferens har en bestämd uppgift. De skall ge uttryck för det allra väsentligaste i förbundets strävanden : dess karaktär, uppgifter och målsättning. Vad står då i förbundets grundsatser ? De innehåller fem huvudpunkter :

- 1) De pekar ut förbundets huvuduppgift, nämligen att förbereda återskapandet av ett marxist-leninistiskt parti i Sverige.
- 2) De påvisar det marxist-leninistiska partiets huvuduppgift.
- 3) De proklamerar förbundets anslutning till marxismens ideologi och dess fiendskap till all borgerlig ideologi.
- 4) De anger förbundets anslutning till den demokratiska centralismen, till masslinjen och till kritikens och självkritikens metod.
- 5) De proklamerar förbundets uppslutning kring den proletära internationalismens princip.

KFML:s GRUNDSATSER

(antagna vid midsommarkonferensen 1967)

1. Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna har till uppgift att förbereda återskapandet av ett marxist-leninistiskt parti i Sverige. Intill dess att denna uppgift är löst söker förbundet att i växande omfattning fylla det marxist-leninistiska partiets åligganden.

2. Det marxist-leninistiska partiet är ett verktyg för arbetarklassens kamp. Dess uppgift är att utlösa, delta i och leda klasskampen i alla dess former för att göra slut på monopolkapitalets diktatur och upprätta proletarietets diktatur, d v s

arbetarklassens stat. Denna demokratiska diktatur utövas av arbetarklassen i förbund med övriga delar av folket. Den utgör en nödvändig förutsättning för att folket ska kunna bryta monopolkapitalets klassherravälde, bygga upp en socialistisk samhällsordning och föra klasskampen vidare till det klasslösa kommunistiska samhället. Det kommunistiska samhället är grundat på jämlikhet och mänskligsolidaritet och är den enda samhällsform i vilken människornas initiativ och skaparkraft allsidigt kan utvecklas. När klassamhället är utplånat i alla avseenden dör också staten bort.

3. Förbundet står på den vetenskapliga socialismens, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tänkandes grund. Förbundet vägleds i sin verksamhet av marxismen-leninismens allmänna principer, strävar efter att tillämpa dessa på ett riktigt sätt i sin praktik och bekämpar revisionism, sekterism och andra yttringar av borgerligt inflytande inom arbetarklassen.

4. Förbundets organisatoriska grundprincip är den demokratiska centralismen, som förenar inre demokrati med organiserad ledning. Förbundet ska i all sin verksamhet stödja sig på massorna, lära av dem och lyssna till deras kritik. Inom sina egna led ska förbundet tillämpa kritik och självkritik i syfte att korrigera felaktiga idéer och politiska avvikelser samt förbättra arbetsmetoder och arbetsstil.

5. Förbundet solidariserar sig i sin kamp med alla folk som bygger socialismen och med alla folk och alla rörelser i hela världen som kämpar mot imperialism och reaktion och för nationell frihet och social revolution. Förbundet stöder dem i deras kamp och betraktar denna som ett stöd åt sina egna strävanden och som en del av den gemensamma kampen mot förtryck och utsugning.

Grundsatsernas första huvudpunkt

Grundsatsernas första huvudpunkt består av två delar. Den första säger att kommunistiska förbundet har till uppgift att förbereda återskapandet av ett marxist-leninistiskt parti i Sverige. Den andra delen säger, att förbundet i växande omfattning ska försöka fylla ett sådant partis åligganden. I det följande ska vi ge material och synpunkter för bedömningen av det första momentet i grundsatsernas första huvudpunkt. Det andra momentet i grundsatsernas första huvudpunkt, nämligen att förbundet i växande omfattning ska försöka fylla det marxist-leninistiska partiets åligganden intill dess att det återskapats, tas inte upp här. Det återkommer vi till i samband med studierna av KFML:s linje i partibygandet, kandidatkursens tredje brev, "Partiets uppgifter".

Varför behövs ett marxist-leninistiskt parti ?

Varför ställer Kommunistiska förbundet som huvuduppgift att förbereda återskapandet av ett marxist-leninistiskt parti ? Vilken roll spelar ett sådant parti ? Varför behövs det ? Uppstår inte ett sådant parti automatiskt när "tiden är mogen" ? Om ett sådant parti behövs, varför inte skapa det på en gång ?

Det finns säkert många som ställt sig dessa och liknande frågor. Vi måste undersöka och diskutera ut dem i vår studieverksamhet, eljest vet vi i grund och botten inte vad Kommunistiska förbundet är till för. Och vet vi inte vad förbundet är till för, kan vi naturligtvis inte heller lösa dess uppgifter.

Vårt mål.

Det marxist-leninistiska partiet är ett medel för arbetarklassens och folkets frigörelse. Frågan om vad partiet är till för måste därför besvaras med utgångspunkt från vår målsättning.

Vårt mål är ett klasslöst kommunistiskt samhälle. För att nå detta mål måste folket under arbetarklassens ledning utveckla klasskampen mot kapitalisterna, genomföra en socialistisk revolution, avskaffa kapitalisternas klassdiktatur, upprätta arbetarnas klassdiktatur och föra klasskampen vidare tills alla klasser och klasskillnader utplånats.

Fråga : Kan detta mål uppnås utan ett marxist-leninistiskt parti ?
Finns det något exempel på att arbetarklassen kunnat störta kapitalisternas diktatur och upprätta proletariats diktatur utan hjälp av ett marxist-leninistiskt parti ?

Lenin skrev om partiet efter det att arbetarklassen övertagit makten : "Proletariats diktatur är en hårdnackad kamp, blodig och oblodig, våldsam och fredlig, pedagogisk och administrativ, mot det gamla samhällets krafter och traditioner. Makten i miljoners och tiotal miljoners vanor är den mest fruktansvärda makt. Utan ett järnhårt och kamphärdat parti, utan ett parti som åtnjuter förtroende hos allt det hederliga i den givna klassen, utan ett parti som förstår att ge akt på massans stämning och öva inflytande härpå, är det omöjligt att med framgång föra en sådan kamp. Att besegra den centraliserade storbourgeoisin är tusen gånger lättare än att besegra miljoner och åter miljoner av små företagare." (Radikalismen - kommunismens barnsjukdom, Valda verk, II:2, sid 380 - 381).

Har inte detta uttalande på det mest lysande sätt bekräftats av den kinesiska kulturrevolutionen vägledd av Mao Tsetungs tänkande ?

Klasskampen före proletariats diktatur.

I varje samhälle uppbyggt på klasser med antagonistiska intressen förekommer alltid klasskamp. Det är oundvikligt. Klasskampen uppstår följaktligen alltid spontant. Sveriges historia är därför fulltecknad av klasstrider. De otaliga bonde - resningarna medförde vissa samhälleliga framsteg: produktionsförhållandena ändrades något, så att produktivkrafterna kunde utvecklas yttre längre. Men bondeklassen lyckades inte störta den feodala härskarklassen och överta makten.

När de nya kapitalistiska produktionsförhållandena grundlagts i Sverige vid mitten av 1800-talet och industriarbetarklassen uppstod, uppstod också arbetarnas klasskamp mot kapitalisterna. Men den uppstod spontant, d v s utan medveten sammanslutning, organisation och ledning. Så småningom skapade sig arbetarna enkla försvarsorganisationer såsom sjuk- och begravningskassor. På 1860-talet grundades de första fackföreningarna, som emellertid från början leddes av borgerliga liberaler. Men från 1880-talet vände sig arbetarna från dessa borgerliga ledare och skaffade sig nya, socialistiska ledare. År 1889 skapades det första socialistiska arbetarpartiet i Sverige, SAP.

Fråga : Hur ska man förklara denna utveckling ?

"De historiska erfarenheterna visar, att revolutionära partier vanligen genomgår en rad etapper i sin politiska och organisatoriska utveckling, innan de blir en verklig förtrupp. De framträder i början vanligen som propagandagrupper, vilkas arbete huvudsakligen bedrivs inom de egna leden. Detta är nödvändigt för att säkra den ideologiska enheten, för att fostra kadern och organisera sig på bästa sätt. Sedan kommer den tid då partiet går ut till massorna, börjar leda strejkkampen och arbetarklassens massmanifestationer. Detta är en mycket viktig period. Dess inträdande betyder, att den spontana arbetarrörelsen förenas med socialismens idéer och förvandlas till en klassmedveten och organiserad rörelse.

Under den följande etappen blir partiet en reell kraft, som förmår dra med sig inte bara arbetarklassens majoritet utan också en betydande del av de övriga folkmassorna " (Marxismen-leninismens Grunder, sid 353).

Fråga : Är denna beskrivning av det marxist-leninistiska partiets framväxt i etapper riktig ? Är den tillämplig på den nuvarande marxist-leninistiska rörelsen i Sverige ?

Några historiska exempel

Ryssland, där det första marxist-leninistiska partiet bildades, försiggick tillblivelsen i fem etapper.

År 1883 bildades gruppen "Arbetets frigörelse", som lade den teoretiska grunden för den revolutionära arbetarrörelsen i Ryssland. Studiecirklar uppstod över hela landet.

År 1895 grundade Lenin i Petersburg "Kampförbundet för arbetarklassens befrielse".

År 1898 gjordes ett misslyckat försök att bilda ett parti.

Två år senare förverkligade Lenin planen på att bilda en allrysk, revolutionär marxistisk tidning.

Först 1903 bildades Rysslands socialdemokratiska parti.

Även Sveriges första marxistiska parti hade en uppkomsthistoria som sträcker sig över flera år. År 1881 höll August Palm sitt banbrytande tal "Vad vill socialdemokraterna ?" Året därpå gjorde han ett misslyckat försök att bilda ett socialdemokratiskt arbetarparti. Försöket misslyckades, emedan det främst "saknades kader att ta hand om ledningen av sektionerna " (Bäckström, Arbetarrörelsen i Sverige I s 140). Därefter grundades en rad lokala socialdemokratiska föreningar och 1886 skapades "Socialdemokratiska förbundet". Tre år senare bildades Sveriges socialdemokratiska arbetarparti.

Kinas Kommunistiska Parti skapades 1921 av tolv kommunister, som bakom sig hade endast drygt femtio medlemmar. Men partiet skapades ändå inte ur tomma intet. Åren 1918-1919 spred Kinas förste marxist, Li Ta-chao, marxistiska idéer i tidskriften Ny ungdom. År 1918 bildades en marxistisk studiecirkel i Shanghai och 1919 en i Peking. På denna grundval bildades kommunistiska ungdomsgrupper över hela landet. År 1920 bildades en kommunistisk grupp i Shanghai, i Peking och i Kanton. Andra kommunistiska grupper bildades i Hupeh och i Shantung. Mao Tse-

... grundade i Hunan 1920 en marxistisk studiecirkel och ett socialistisk ungdomsförbund. Tidskriften Ny ungdom blev officiellt organ för den kommunistiska gruppen i Shanghai, vilken inom kort också grundade en teoretisk månadstidskrift, Kommunistiska partiet. Samtidigt påbörjade de kinesiska kommunisterna propagandistiskt och organisatoriskt arbete bland kinesiska arbetare. På grundval av denna utveckling skapades så den 1 juli 1921 Kinas kommunistiska parti.

Fråga : Vilka lärdomar kan dras ur dessa historiska exempel ?

Hur SKP uppstod - och dog (Från Vad Vill KFML sid 47 ff)

Vänstern inom socialdemokratien lyckades inte föra kampen mot partihögern och Branting till seger, vilket dock inte är detsamma som att kampen inte förekom. Kampen förekom, och den skärptes vid första världskrigets utbrott. Vänstern var dock ideologiskt splittrad och därför också dåligt organiserad och kunde relativt lätt besegras i den inre partikampen. Det ledde till att vänstern tvingades lämna partiet år 1917, men med den gick större delen av ungdomsförbundet. Även om kampen om makten i partiet var förlorad så fanns, åtminstone ytligt sett, goda möjligheter att bygga upp ett nytt, revolutionärt parti. Men det visade sig snart att "Det socialdemokratiska vänsterpartiet" hade en mycket heterogen sammansättning och det småborgerliga inflytandet var stort. Det ledde till sprängning i samband med anslutningen till Kommunistiska Internationalen år 1921. En del medlemmar följde med de opportunistiska ledarna tillbaka till socialdemokratien. I det 1921 bildade Sveriges Kommunistiska Parti fördes sedan en hård kamp mot opportunisterna och revisionisterna som ledde till partisprängningar 1924 och 1929. Först 1929 kan man säga att den proletära linjen var befäst inom partiets ledning och partiet kunde på allvar ta upp kampen mot monopolkapitalet och dess socialdemokratiska agenter inom arbetarrörelsen.

Sven Linderot, som från 1929 ledde SKP gjorde 1932 en kritisk värdering av utvecklingen sedan 1917. Han skrev :

"Säkert har mer än 50 000 arbetare organisatoriskt anslutit sig till partiet under de gångna 15 åren, men 35 000 av dessa har vänt partiet ryggen. Orsaken till vår svaghet gentemot våra motståndare under partiets hela 15-åriga utveckling ligger framför allt däri, att partiet aldrig varit ett homogent, enhetligt revolutionärt-marxistiskt parti."

Många arbetare sökte sig således till SKP, men stöttes bort av dess revisionistiska och reformistiska teori och praktik. Linderot angav partiets uppgifter för den rådande perioden på detta sätt :

"Nu har partiet äntligen börjat genomföra den vändning som skulle ha varit det väsentliga i själva partibildandet för 15 år sedan, den nämligen, att i praktiken frånerkänna socialdemokratien ledarskapet för massorna och själv gå in för att leda de proletära klasstriderna mot bourgeoisin... den främsta lärdomen vi har att dra av en återblick på partihistorien är : kampen för att övervinna de socialdemokratiska traditionerna måste fortsätta med energi och utan hänsyn till person." (Sven Linderot, Svensk Arbetarrörelse i brytningstid, Sthlm 1949 sid 184-185)

Under trettioåret uppnådde partiet en hel del och vann ökat förtroende bland de svenska arbetarna, vilket speglades i riksdagsvalen. Men under det andra världskriget började en högeropportunistisk strömning att växa inom partiet. Trots kamp och motstånd från betydande delar av medlemmarna vann den revisionistiska linjen ökat inflytande i partiet. Detta har lett till den uttalade svanspolitik till socialdemokratien som förts sedan då. Denna socialdemokratiska urartning fastslogs i det nya programmet som antogs vid partikongressen 1967. Därmed var Sveriges Kommunistiska Parti tillbaka i det läge som rådde vid dess brytning med socialdemokratien 1917.

Lärdomar av SKP:s urartning

Vi ser hur även detta parti beskrivit bumerangens bana - från att vara ett vapen mot kapitalismen vänder det om för att träffa arbetarklassen. Inte heller i detta fall beror det på att de ursprungliga medlemmarna saknade viljan att kämpa eller var partiets urartning av andra skäl förutbestämt i starten. Tvärtom, partiet hade många bra medlemmar från arbetarklassen och ljusa framtidsperspektiv när det bildades.

En annan viktig anledning till urspårningen, som lett till förräderi, är att medlemmarna aldrig gavs möjlighet till den levande skolning i marxismen-leninismen, som fordras för att de självständigt ska kunna orientera sig i de politiska frågorna och kamratligt övervaka ledningen. Nu saknades denna nödvändiga skolning, vilket bidrog till uppkomsten av en byråkratisk centralism, som i sin tur underlättade revisionismens spridning inom partiet när ledningen föll av. Om vi därför drar lärdomarna av dessa exempel, blir de viktigaste slutsatserna följande :

1. Partiet måste bildas på en proletär ideologisk grund, dvs på marxismen-leninismen-Mao Tsetungstänkandes grund.

Detta innebär att partiet måste ha ett riktigt politiskt program som är en frukt av marxismen-leninismens principer, tillämpade på den konkreta verkligheten, och att detta program måste omfattas helt och fullt av alla medlemmar så att de utan hänsyn till personliga uppoffringar är beredda att genomföra programmet. Ett parti utan ett marxistiskt program är inget marxistiskt parti. Ett parti med ett marxistiskt program, som bara omfattas av ett fåtal av medlemmarna, är inte heller något marxistiskt parti. Båda sakerna fordras. Därför måste alla medlemmar vara ideologiskt skolade, och det betyder i dag att de måste vara skolade i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande, så att de kan delta i utarbetandet av politiken och sedan övervaka att riktlinjerna följs. Denna medlemsmassornas ideologiska mobilisering, är det främsta vapnet i kampen mot revisionistiskt inflytande inom partiet.

2. Reformismen och revisionismen är uttryck för borgarklassens inflytande inom arbetar-

klassen och helt oförenliga med arbetarklassens teori.

Därför är det en tvingande uppgift att hela tiden ha hög beredskap för att upptäcka de borgerliga idéer och tendenser som uppstår och sedan ihärdigt dra fram dem i ljuset och kritisera dem. Det har inte skett i SAP och SKP och därför har revisionismens röta kunnat tränga in och genomsyra dessa partier. I dag är både SAP och VPK reformistiska partier, de vill endast åstadkomma förändringar inom det kapitalistiska samhällets ram och värnar om kapitalistklassens härskande roll.

En förutsättning för att kunna bygga upp ett nytt, marxist-leninistiskt parti i dagens Sverige är därför en total brytning med och bekämpande av allt vad dessa partier står för beträffande politik, organisation, arbetsstil o s v. Det är en mycket viktig slutsats.

3. Kampen för att bilda ett svenskt marxist-leninistiskt parti är en mycket stor och svår uppgift.

I Sverige har, som tidigare påpekats, generationer av svenska arbetare kämpat för detta mål utan att uppnå bestående resultat. Revolutionärernas försök att bilda ett revolutionärt parti utlöser, det visar historien, de mest frenetiska angrepp från kapitalisternas och deras agents sida. Till en början, innan den revolutionära rörelsen har större inflytande bland arbetarmassorna verkar klasskampen inte så mycket genom yttre attacker - arresteringar osv - som genom angrepp i form av borgerligt och småborgerligt inflytande mitt inne i rörelsen själv - dvs revisionistiska strömningar. Detta, att uppgiften är svår och att många motsättningar måste lösas inom rörelsen är viktigt att göra klart för sig. Om marxist-leninisterna är medvetna om detta, ställer de in sig på hård och långvarig kamp och vidtar grundliga förberedelser. Om de inte är medvetna om detta, inte vet vilka klassmässigt betingade motkrafter de utlöser framför allt på ideologins område, så tror de att ett kommunistiskt parti kan proklameras efter nödtorftiga förberedelser. De blir då lätt nedslagna och lätta att avvärja, när motgångarna börjar och svårigheterna tornar upp sig. Därför menar vi i KFML att det är viktigt att ställa in sig på hård kamp som varar i flera år för att kunna bygga ett nytt parti som inte går samma väg som SAP och VPK.

Fråga : Studiegruppen bör i möjligaste mån ta upp frågan om varför SKP inte lyckades bli ett marxist-leninistiskt parti utan i stället överväldigades av opportunist och revisionism.

Undersök även sambandet mellan revisionismen i SKP/VPK och den internationella moderna revisionismen.

(se även artikeln på sid 30)

Grundsatsernas andra huvudpunkt

"Det marxist-leninistiska partiet är ett verktyg för arbetarklassens kamp. Dess uppgift är att utlösa, delta i och leda klasskampen i alla dess former för att göra slut på monopolkapitalets diktatur och upprätta proletariats diktatur, d v s arbetarklassens stat. Denna demokratiska diktatur utövas av arbetarklassen i förbund med övriga delar av folket. Den utgör en nödvändig förutsättning för att folket ska kunna bryta monopolkapitalets klassherravälde, bygga upp en socialistisk samhällsordning och föra klasskampen vidare till det klasslösa kommunistiska samhället. Det kommunistiska samhället är grundat på jämlikhet och mänsklig solidaritet och är den enda samhällsform i vilken människornas initiativ och skaparkraft allsidigt kan utvecklas. När klassamhället är utplånat i alla avseenden dör också staten bort."

Grundsatsernas andra huvudpunkt slår fast vad det marxist-leninistiska partiet är till för, både före och under den proletära diktaturen. Partiet är ett verktyg för arbetarklassens kamp fram till det klasslösa kommunistiska samhället, i vilket klasserna, klasskampen och följaktligen även staten och det kommunistiska partiet dött bort. För att kunna tjäna arbetarklassens kamp måste partiet kunna "utlösa, delta i och leda klasskampen i alla dess former".

Fråga : Cirkeln bör diskutera denna punkt grundligt. Vad händer om partiet inte deltar i arbetarklassens kamp ? Om partiet inte leder den, vilka leder den då ? Vad blir följden om partiet inte behärskar klasskampen i alla dess former - teoretisk, facklig och parlamentarisk kamp, illegal kamp, väpnat uppror osv ? Försök ge konkreta exempel.

Grundsatsernas andra huvudpunkt slår vidare fast, att målet för arbetarklassens kamp under kapitalismen är erövringen av makten, vilket betyder att den måste "göra slut på monopolkapitalets diktatur och upprätta proletariats diktatur".

Fråga : Cirkeln bör i mån av tid ta upp frågan om monopolkapitalets diktatur i Sverige och försöka ge exempel från olika områden på hur denna diktatur verkar.

Frågan om den proletära diktaturen är grundläggande för varje marxist-leninistiskt parti. Utan att upprätta sin diktatur över kapitalistklassen kan proletariatet inte bryta ner kapitalisternas motstånd, inte organisera det socialistiska samhällets uppbyggande och inte avskaffa klasserna, dvs nå fram till det kommunistiska samhället.

Alltsedan dåvarande Sveriges Kommunistiska Parti 1944 lämnade Kommunistiska Internationalens program och antog ett nytt har proletariatets diktatur som målsättning för arbetarklassens kamp inte proklamerats förrän Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna bildades. I SKP:s program 1944 hette det nämligen endast :

"Det är arbetarklassens historiska uppgift att i förbund med övriga uttagna och utplundrade klasser erövra den politiska makten och skapa sin egen demokratiska stat för att upprätta en socialistisk samhällsordning."

Ingenting om nödvändigheten av att krossa den kapitalistiska staten och ingenting om proletariatets diktatur. I programkommentaren (av dåvarande partiordföranden Hilding Hagberg) sägs inte heller någonting om nödvändigheten av att krossa kapitalisternas stat. Däremot nämns där, att den stat som ersätter den kapitalistiska staten är proletariatets diktatur. Kommunisterna "försmår att hemlighålla sina åsikter och avsikter" (Kommunistiska Manifestet). Men revisionisterna i SKP försmådde det inte. De smet helt enkelt undan den grundläggande frågan om nödvändigheten att krossa kapitalisternas stat och de smet även undan själva ordet proletariatets diktatur. På följande sätt ursäktades Hilding Hagberg :

"Man har bedrivit en fräck svindel när man framställt den proletära diktaturen såsom demokratins motsats. Men denna politiska falskmyntarverksamhet har ännu en viss framgång. Vi använder med hänsyn härtill inte termen proletariatets diktatur i våra grundsatser." Och i VPK:s program från 1967 heter det

"Men genom politisk kamp i och utanför statsapparaten har arbetarklassen påverkat statens handlande och vunnit framgångar och reformer. Med statens växande roll får denna kamp ökad betydelse och räckvidd." (Socialistiskt Alternativ punkt 13 sid 8)

Fråga : Vad var innebörden av detta ? Diskutera denna fråga noga och försök sammanfatta svaret.

Inställningen till proletariatets diktatur är marxismen-leninismens grundfråga. Detta visade Marx redan 1852 i ett brev till Weydemeyer :

"Vad nu mig beträffar, så tillkommer det mig icke förtjänsten att ha upptäckt vare sig klassernas förekomst i det moderna samhället eller deras kamp sinsemellan. Borgerliga historieskrivare har långt före mig framställt den historiska utvecklingen av denna kamp mellan klasserna, och borgerliga ekonomer har klargjort klassernas ekonomiska anatomi. Det nya jag gjorde bestod i att påvisa :

1. att klassernas existens endast är förknippad med bestämda historiska utvecklingsfaser av produktionen. (historische Entwicklungsphasen der Produktion), 2. att klasskampen oundvikligen leder till proletarietets diktatur, 3. att denna diktatur själv endast bildar övergången till upphävandet av alla klasser och till ett klasslöst samhälle..." (Citerat hos Lenin, Staten och revolutionen, Valda Verk II:1 s 230)

Därför sade Lenin med rätta :

"Det viktigaste i Marx' lära är klasskampen. Så brukar man mycket ofta säga och skriva. Men det är inte riktigt. Och ur denna oriktighet framgår mycket ofta en opportunistisk förvanskning av marxismen, en förfalskning av marxismen för att göra den antaglig för bourgeoisin. Ty läran om klasskampen är inte skapad av Marx utan av bourgeoisin före Marx, och den är i stort sett antaglig för bourgeoisin. Den som erkänner endast klasskampen är ännu ingen marxist, det kan visa sig att han ännu inte trätt ut ur det borgerliga tänkesättets och den borgerliga politikens ram. Att inskränka marxismen till läran om klasskampen, innebär att stympa marxismen, att förvanska den, att reducera den till det som är antagligt för bourgeoisin. Marxist är endast den, som utsträcker erkännandet av klasskampen till erkännandet av proletarietets diktatur. Häri ligger den djupaste skillnaden mellan marxisten och den vanliga små-(och även stor-) borgaren. Med denna provosten bör man kontrollera huruvida man verkligen förstår och erkänner marxismen." (Aa sid 230)

Av grundsatserna framgår det också tydligt, att proletarietets diktatur måste bestå ända fram till det klasslösa, kommunistiska samhället. Detta är en mycket viktig punkt, eftersom de moderna revisionisterna påstår, att i Sovjetunionen proletarietets diktatur övergått i "hela folkets stat". Denna ståndpunkt som vill dölja det faktum att chrustjov-revisionisterna ersatt proletarietets diktatur med det privilegierade skiktets diktatur, är oförenlig med marxismen-leninismens lära om staten. Staten är en produkt av oförsonliga klassmotsättningar och ett medel för den härskande klassen att upprätthålla sin klassdiktatur. Staten finns därför bara så länge det finns klasser och klasskamp och är alltid ett maktmedel för bestämda klasser, såsom feodalherrarnas klass, borgarklassen och arbetarklassen. När klasserna och klasskampen försvunnit, försvinner också staten. Proletarietets diktatur är den sista statsformen i historien. När den har dött bort, råder kommunismen. Någon mellanliggande statsform, som skulle utgöras av "hela folkets stat" finns inte. Detta påvisades redan av Marx, Engels och Lenin. Lenin skrev :

"Endast den har tillägnat sig det väsentliga i Marx' lära om staten, som förstått att en klass' diktatur är nödvändig inte bara för varje klassamhälle överhuvudtaget, inte bara för proletarietet, som störtat bourgeoisin, utan också för hela den historiska period, som skiljer kapitalismen från det klasslösa samhället, från kommunismen.

De borgerliga staternas former är utomordentligt mångfaldiga, men

det väsentligaste har de gemensamt : alla dessa stater är på ett eller annat sätt dock i sista hand ovillkorligen en bourgeoisins diktatur. Övergången från kapitalismen till kommunismen kan självfallet inte annat än uppvisa en oerhörd rikedom och mångfald av politiska former, men det väsentligaste i dem alla kommer oundvikligen att vara detsamma : proletariatets diktatur." (Aa sid 231-232)

Lenin sammanfattade marxismens ståndpunkt i fråga om övergången från kapitalism till kommunism på följande sätt :

"Övergången från kapitalism till kommunism

... Mellan det kapitalistiska och det kommunistiska samhället, fortsätter Marx, ligger den period, då det ena revolutionärt omvandlas i det andra. Därtill svarar också en politisk övergångsperiod, vars stat inte kan vara någonting annat än proletariatets revolutionära diktatur ... Denna slutsats vilar hos Marx på analysen av den roll som proletariatet spelar i det nutida kapitalistiska samhället, på fakta om detta samhälles utveckling och om oförsonligheten av proletariatets och bourgeoisins motsatta intressen. Förut ställdes frågan så: proletariatet måste för att nå sin frigörelse störta bourgeoisin, erövra den politiska makten och upprätta sin revolutionära diktatur.

Nu ställes frågan något annorlunda : övergången från det kapitalistiska samhället, som utvecklar sig mot kommunismen, går genom proletariatets diktatur och kan inte gå någon annan väg, ty ingen annan än proletariatet och inget annat sätt finns för att krossa de kapitalistiska exploatörernas motstånd.

Men proletariatets diktatur, dvs organiseringen av de förtrycktas avantgarde (dvs arbetarklassen vår anm) till härskande klass för att kuva förtryckarna, kan inte helt enkelt bara leda till en utvidgning av demokratin. Jämsides med en väldig utvidgning av demokratismen, som för första gången blir en demokratiser för de fattiga, en demokratiser för folket och inte för de rika, medför proletariatets diktatur en rad frihetsinskränkningar för förtryckarna, exploatörerna, kapitalisterna. Dem måste vi undertrycka för att befria mänskligheten från löneslaveriet, deras motstånd måste man med våld bryta - det är klart, att där det finns förtryck, där det finns våld, där råder inte frihet, inte demokrati.

Engels har på ett utomordentligt sätt framställt detta i brevet till Bebel, där han, som läsaren minns, sade att "... så länge proletariatet ännu behöver staten, behöver det den inte i frihetens intresse utan för att kuva sina motståndare, och så snart det kan bli tal om frihet, upphör staten som sådan att finnas till."

Demokrati för folkets övervägande majoritet och undertryckande av folkets exploatörer och förtryckare med våld, dvs deras uteslutande ur demokratin - så förändras demokratin under övergången från kapitalismen till kommunismen.

Först i det kommunistiska samhället, när kapitalisternas motstånd redan slutgiltigt brutits, när kapitalisterna försvunnit, när det inte finns klasser (dvs ingen olikhet mellan samhällsmedlemmarna i deras förhållande till de samhälleliga produktionsmedlen) - först

då "upphör staten att finnas till och kan det bli tal om frihet. Först då blir en verkligt fullständig demokrati utan några som helst undantag möjlig och förverkligad. Och först då börjar demokratin att dö bort på grund av den enkla omständigheten, att människorna, befriade från den kapitalistiska träldomen, från den kapitalistiska exploateringens oräkneliga fälor, brutaliteter, orimligheter och vidrigheter så småningom kommer att vänja sig att iaktta de elementära, under århundraden kända, årtusenden igenom i alla föreskrifter upprepade reglerna för samliv, att iaktta dem utan våld, utan underkastelse, utan den speciella tvångsapparat som kallas stat... Endast kommunismen är i stånd att ge en verkligt fullständig demokrati, och ju fullständigare den är, desto snarare kommer den att bli överflödig och att dö bort av sig själv..." (Aa s 289 och följande)

Fråga : Varför måste arbetarklassen upprätta sin revolutionära diktatur för att kunna avskaffa kapitalismen och upprätta ett klasslöst kommunistiskt samhälle?

Varför betecknar det privilegierade skiktet i Sovjetunionen sin diktatur med "hela folkets stat"? Kan det finnas en "hela folkets stat"? (se även artikeln om sovjetrevisionismen på sid 30)

Grundsatsernas tredje huvudpunkt

"Förbundet står på den vetenskapliga socialismens, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tänkandes grund. Förbundet vägleds i sin verksamhet av marxismen-leninismens allmänna principer, strävar efter att tillämpa dessa på ett riktigt sätt i sin praktik och bekämpar revisionism, sekterism och andra yttringar av borgerligt inflytande inom arbetarklassen."

Förbundet säger sig stå på "den vetenskapliga socialismens, marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tänkandes grund". Vad är då marxismen-leninismen? Marxismen-leninismen är det system av vetenskapliga teorier och slutsatser, som utarbetats av Marx, Engels, Lenin, Stalin och Mao Tsetung och som utgör den teoretiska grundvalen för varje kommunistiskt partis praktiska verksamhet. Marxismen-leninismen är en filosofisk, ekonomisk och politisk teori. I vår tid har marxismen-leninismen utvecklats främst av Mao Tsetung, som påvisat de allmänna lagarna för den socialistiska världsrevolutionen under vår epok liksom de allmänna lagarna för konsolideringen och vidareutvecklingen av proletarietets diktatur.

Kommunistiska förbundet ansluter sig till marxismen-leninismens teori, ty eljest kan förbundet inte förverkliga sin målsättning. Utan denna teori kan förbundet vare sig finna målet, staka ut vägen eller behålla kursen. Marxismen-leninismen är den gemensamma grunden för medlemmarnas övertygelse och för förbundets samhörighet med den marxist-leninistiska rörelsen i hela världen.

I början av detta århundrade, när revisionismen för första gången på bred front gick till attack mot marxismen inom arbetarrörelsen, skrev Lenin i sin bok "Vad bör göras?": "Utän en revolutionär teori kan det inte finnas någon revolutionär rörelse." Därför underströk Lenin kraftigt den teoretiska kampens betydelse. Samma sak gäller också idag, när revisionismen gjort sig bred inte bara i de kapitalistiska länderna utan också i Sovjetunionen och Östeuropa. Revisionismen försvinner inte av sig själv. Den måste utplånas genom kamp. Denna uppgift är särskilt viktig för oss i Sverige, där marxismen-leninismens revolutionära teori inte propagerats under lång tid före Kommunistiska förbundets bildande. Till det kommer också, att vår egen rörelse

ännu befinner sig i vardande. Vi måste därför under lång tid framåt lägga stor vikt vid den teoretiska kampen.

Fråga : Cirkelmedlemmarna bör lämpligen ta upp frågan om kampen mot revisionismen till särskild behandling. Hur ska denna kamp föras? Är motsättningen mellan marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tänkande och revisionismen en motsättning inom folket eller en motsättning mellan folket och folkets fiender? Vilka metoder ska vi använda för att lösa den? Ska vi bekämpa revisionismen hos VPK:s ledare på samma sätt som vi bekämpar revisionismen hos metallarbetare Andersson? Hur ska vi bekämpa revisionismen inom vår egen rörelse?

I grundsatsernas tredje huvudpunkt står det vidare, att förbundet i sin verksamhet vägläds av marxismen-leninismens allmänna principer, strävar efter att tillämpa dessa på ett riktigt sätt i sin praktik och bekämpar revisionismen, sekterism och andra yttringar av borgerligt inflytande inom arbetarklassen.

Det är också viktigt att tillämpa marxismen-leninismens allmänna principer på ett riktigt sätt. Det alldagligaste exempel kan visa detta. Om jag vill förflytta mig från den ena sidan av gatan till den andra, måste jag gå över gatan. Det är en allmän princip. Men denna allmänna princip tillämpar jag inte alltid på samma sätt. Det beror på omständigheterna. Om trafiken är stark, måste jag vänta några minuter för att kunna genomföra principen - eljest riskerar jag att mista livet på kuppen. På samma sätt är det naturligtvis också i politiken. Cirkelmedlemmarna kan säkert ur sin egen erfarenhet finna exempel som visar hur viktigt det är att tillämpa allmänna principer på ett riktigt sätt.

Revisionisterna förkastar marxismen-leninismens allmänna principer. Det är en form av avvikelse från marxismen-leninismen. En annan form av avvikelse är sekterismen eller dogmatismen. Den kännetecknas av att den visserligen håller fast vid marxismen-leninismens allmänna principer men inte förmår tillämpa principerna på den konkreta praktiken eller tillämpar dem på ett felaktigt sätt. Genom att utnyttja det alldagliga exemplet ovan kan vi karaktärisera både sekteristen, revisionisten och marxisten. Uppgiften bestod alltså i att ta sig från den ena sidan av gatan till den andra, vilket faktiskt kan vara en politisk uppgift t ex vid en demonstration. Sekteristen bryr sig inte om att undersöka förhållandena utan störtar rätt ut i gatan - och blir överkörd. Revisionisten står och tittar och tittar - men vågar aldrig gå över och försöker t o m övertyga andra, att de inte bör gå över. Marxisten däremot håller fast vid principen om att han ska över. Men just därför förkastar han både sekteristens dogmatism och revisionistens rädsla. Han gör en konkret undersökning av de konkreta förhållandena - och genomför därefter principen. Därmed har han tillämpat principen på ett riktigt sätt.

Fråga : Varför betecknar grundsatserna såväl revisionism som sekterism (dogmatism) som yttringar av borgerligt inflytande inom arbetarklassen?

(4. Grundsatsernas fjärde huvudpunkt tas upp i studiebreven fyra, "Hur ska partiet arbeta".)

Grundsatsernas femte huvudpunkt

"Förbundet solidariserar sig i sin kamp med alla folk som bygger socialismen och med alla folk och alla rörelser i hela världen som kämpar mot imperialism och reaktion och för nationell frihet och social revolution. Förbundet stöder dem i deras kamp och betraktar denna som ett stöd åt sina egna strävanden och som en del av den gemensamma kampen mot förtryck och utsugning."

Grundsatsernas femte huvudpunkt behandlar den proletära internationalismen. Den görs därmed till en lika viktig fråga som frågan om partiet, den proletära revolutionen, marxismen-leninismen och partiets organisationsprinciper och arbetsstil. Varför? Dels därför att förrädariet mot den proletära internationalismen är ett av den moderna revisionismens mest framträdande kännetecken. Dels därför att praktiserande av proletär internationalism är en politisk nödvändighet. Den proletära internationalismens nödvändighet orsakas av kapitalismens internationella karaktär. Kapitalet känner inga gränser för sin utvidgning. Det gäller särskilt under kapitalismens imperialistiska stadium. Parallellt därmed anstränger sig också kapitalisterna mer och mer att förena sina krafter mot den nationella självständighetens, demokratins och socialismens krafter. Ett aktuellt exempel är skapandet av EEC och dess mot arbetarklassen och folken riktade statliga institutioner. Ett annat exempel är USA-imperialisternas aggressionskrig i Vietnam i vilket de slutit förbund med kapitalister och reaktionärer i andra länder, inklusive revisionisterna anförda av sovjetrevisionisterna. Därför skrev Lenin 1920 i de av honom utarbetade teserna i den koloniala frågan, när denna behandlades av Kommunistiska internationalens andra kongress:

"Kominterns hela politik i den nationella och koloniala frågan måste baseras på ett närmande mellan proletärerna och de arbetande massorna inom alla nationer och länder för gemensam revolutionär kamp för att störta godsägarna och bourgeoisin. Endast ett sådant närmande garanterar nämligen den seger överkapitalismen, utan vilken det är omöjligt att avskaffa det nationella förtrycket och bristen på jämlikhet... Om inte proletariatet och därefter alla arbetande massor i alla världens länder och nationer frivilligt strävar efter förbund och enhet kan inte segern över kapitalismen slutföras med framgång."

Lenin skrev också:

"Det är en helt vanlig företeelse inte endast bland Andra internationals partier utan även bland de partier som utträtt ur denna internationall, och t o m ej sållan bland de partier, som nu kallar sig kommunistiska, att de i ord erkänner internationalismen men i verkligheten, i hela propagandan, agitationen och det praktiska arbetet, ersätter den med kälkborgerlig nationalism och pacifism. Kampen mot detta onda och mot de mest inrotade småborgerliga nationella fördomarna måste desto mera skjutas i förgrunden, ju aktuella uppgiften blir att förvandla proletariats diktatur från en nationell diktatur (d v s en diktatur som finns i ett land och inte förmår bestämma världspolitiken) till en internationell diktatur (d v s proletariats diktatur i åtminstone några framskridna länder, vilken förmår utöva avgörande inflytande på hela världspolitiken). Den småborgerliga nationalismen förklarar att blott och bart ett erkännande av nationernas likaberättigande är internationalism och lämnar (helt bortsett från att detta erkännande endast är en läpparnas bekännelse) den nationella egoismen oantastad, medan den proletära internationalismen för det första kräver, att den proletära kampens intresse i ett land underordnas denna kampens intressen i världsmåttstock, och för det andra kräver förmåga och beredvillighet att bringa de största nationella offer för det internationella kapitalets störtande av den nation, som förverkligar segern över bourgeoisin." (Valda verk II:2, s 483 och framåt.)

Lenin skrev slutligen också, att "den revolutionära rörelsen i de avancerade länderna skulle i verkligheten helt enkelt vara ett bedrägeri utan ett fullständigt och mycket intimt kampförbund mellan de mot Europas och Amerikas kapital kämpande arbetarna och de hundratals miljoner kolonialslavar, som förtrycks av detta kapital." (Kommunistiska internationals andra kongress, anfört arbete, s 494.)

Ju mer kapitalet i de imperialistiska länderna sammanflätas och ju mer folk, som tar upp kampen mot imperialismen och kapitalismen, desto större roll kommer också den proletära internationalismen att spela för varje folks frihetskamp. Näriliggande exempel är de svenska riksdagsvalen 1968 och 1970, i vilka partierna avtvingades ett ställningstagande även till kampen i Vietnam. I dag, när en ytterligt gynnsam revolutionär situation består i Asien, Afrika och Latinamerika, utgör de nationella befrielserörelserna där de viktigaste bland de krafter som tilldelar imperialismen direkta slag. Den proletära internationalismen spelar därför en avgörande roll för folkens kamp.

Frågor : Varför är den kamp som alla folk utvecklar mot imperialism och reaktion och för nationell frihet och social revolution ett stöd även åt Kommunistiska förbundets strävanden ?

Ge exempel på hur de svenska revisionisterna förrått den proletära internationalismen och diskutera orsakerna till förräderiet.

Vilka konsekvenser får kampen mot svensk anslutning till EEC för den proletära internationalismen, t ex sådana effekter som företagsnedläggelser, arbetskraftsimport osv ?

Om sovjetrevisionismen

(ur Marxistiskt Forum nr 5 1968)

På Sovjetunionens kommunistiska partis (SUKP:s) kongress 1961 gav Chrustjov till känna, att det inte längre existerade antagonistiska klasser i Sovjetunionen. Klasskampen hade därför upphört och inom kort skulle Sovjetunionen vara det första land som nådde det klasslösa samhällets epok. Det nya läget, sade han, hade givit anledning att förändra den inrikes- och utrikespolitiska kurs som Sovjetunionen hittills hade följt. Alltsedan 20:e partikongressen 1956 hade sovjetledarna successivt presenterat en ny politik, och på 22:a partikongressen sattes den i system. Hur såg nu detta system ut? Vilka var dess kännetecken? Låt oss undersöka den historiska utvecklingen från 1956.

På 20:e partikongressen började SUKP:s ledare att lägga fram en linje som i många viktiga principfrågor avvek från marxismen-leninismen. Under förevändning att "bekämpa personkulten" höll Chrustjov ett hemligt tal, vari han häftigt angrep Stalin. Enligt Chrustjov hade sovjetfolket under Stalin levt i en ständig skräck för "terror och godtycke", varför Stalins ledning "blev ett allvarligt hinder på den socialistiska utvecklingsväg". Angreppet på Stalin var oförsonligt och hade inte föregåtts av någon debatt vare sig inom SUKP eller med andra kommunistiska partier, trots att frågan om Stalin var av yttersta vikt och inställningen till Stalin alltid varit en vattendelare mellan äkta och falska revolutionärer. Vilket var då syftet med angreppet? Med angreppet ville Chrustjov tillintetgöra Lenins och Stalins linje i fråga om det socialistiska uppbygget, svärta ner proletariats diktatur och angripa de erfarenheter som den kommunistiska rörelsen samlat under mer än trettio år. Angreppet hade vidare syftet att ersätta Stalins marxist-leninistiska linje med Chrustjovs revisionistiska. Det blev inkörsporten för sovjetledarna att föra fram en revisionistisk linje på ytterligare två punkter, nämligen i fråga om den "fredliga samexistensen", och i frågan om den "parlamentariska" eller den revolutionära vägen.

Med den fredliga samexistensens politik avsåg sovjetledarna att "samarbeta med dem (USA) för fred och internationell trygghet och även samarbeta på de ekonomiska och kulturella områdena". Chrustjov berömde Förenta Staternas president för att vara en man som hyste en

uppriktig önskan om fred. Med sådant tal ville Chrustjov lägga grunden för samma myt som de imperialistiska ledarna sprider i syfte att blanda bort korten, nämligen att världsfreden är möjlig, trots imperialismens krigiska natur och att krig bara är "ofrivilliga misstag" under imperialismens utveckling. Chrustjov angrep och reviderade därmed på alla väsentliga punkter Lenins teori om imperialismen.

Genom att underordna all politik den allmänna linjen för fredlig samlevnad tog Chrustjov klickens avstånd från revolutionens väg i de kapitalistiska länderna. Det innebar en otvetydig revidering av en av marxismens huvudteser, frågan om staten och revolutionen.

Sovjetledarna stötte omedelbart på patrull. Så snart innehållet i det hemliga talet blev känt, höjdes krav från massan av partimedlemmar i SUKP på att det skulle göras en grundlig värdering av Stalin och hans historiska roll. Kravet växte sig så starkt att partimedlemmar förföljdes och en rad partiorganisationer som stödde det av all kraft upplöstes. Av andra kommunistiska partier kritiserade särskilt Kinas kommunistiska parti (KKP) SUKP-kongressen och företog en principiell värdering av Stalin i två skrifter, "De historiska lärdomarna av proletariats diktatur" och "Mera om de historiska lärdomarna av proletariats diktatur", där de kinesiska kommunisterna visade att Stalin visserligen begått misstag men att hans stora förtjänster vida översteg misstagen. På grundvalen av sin ingående undersökning slog de fast att Stalin varit en stor revolutionär och att han försvarat och utvecklat marxism-leninismen.

De nordamerikaner ska imperialisterna insåg genast betydelsen av SUKP:s attack på Stalin och gjorde ingen hemlighet av att de skulle använda Chrustjovs tal som ett "vapen för att förstöra den kommunistiska rörelsens prestige och inflytande". De jugoslaviska förrädarna vädrade morgonluft. Samtidigt som de hetsade mot proletariats diktatur berömde de yvigt den 20:e partikongressens nya kurs och sade att "frågan är nu huruvida denna kurs skall vinna eller stalinismens kurs vinna på nytt".

Vid och efter 20:e partikongressen försökte Chrustjov-klickens slå ned allt motstånd och börja bygga upp sin revisionism från grunden. De började med att rensa ut de ledamöter i centralkommittén som höll fast vid marxismen och satte i deras ställe "sitt folk", dvs pålitliga revisionister. 70 procent av dem som valdes till SUKP:s centralkommitté 1952 rensades ut mellan 1956 och 1961. Men då det inte var nog rensade man 1961 ut 50 procent av de centralkommittémedlemmar som valts 1956. De fortsatte så med de lokala partiorganisationerna. Chrustjov började plötsligt tala vitt och brett om att "föryngrade kadrener". Det innebar nya brutala utrensningar av marxister. Enligt siffror som KKP låtit publicera rensade man ut 45 procent av ledamöterna i unionsrepublikernas partiernas centralkommittéer och i partikommittéer för vissa territorier och områden samt 40 procent av medlemmar i stads- och distriktpartikommittéerna. För att ytterligare stärka sitt grepp över partiet avsatte man 1963 mer än hälften av medlemmarna i unionsrepublikerna och i områdeskommittéerna (siffrorna hämtade ur KKP:s nionde kommentar till SUKP:s öppna brev, 14/7 1964). Därmed hade man försäk-

rat sig om att de nådiga beslut som SUKP-ledningen i sin visdom fattade, lojalt skulle åttlydas på alla nivåer och i alla instanser. Sådan var Chrustjovklickens metod att "avskaffa" klasskampen och nå "enhet" inom partiet!

I november 1957 firades 40-årsminnet av Oktoberrevolutionen. Delegationer från alla socialistiska länder hade inbjudits till ett möte för att fastlägga en gemensam linje för de socialistiska länderna. SUKP:s ledning bedrev en febril verksamhet för att få sin felaktiga linje från den 20:e partikongressen nedlagd i den gemensamma deklaraationen men lyckades inte. I stället kom deklaraationen att i flera avseenden innehålla ett sakligt tillrättaläggande av Chrustjovs revisionistiska teser, särskilt med avseende på USA-imperialismen och "den fredliga samexistensen". Deklaraationen slog bl a fast följande två teser: 1) USA-imperialismen är världsreaktionens centrum och en svuren fiende till folken och 2) förekomsten av borgerligt inflytande är en källa till revisionism, medan kapitulation för imperialistiska påtryckningar är dess yttre källa (min understrykn). Mot Chrustjovs tal om "den parlamentariska vägen" framhöll deklaraationen: "Leninismen lär, att de härskande klasserna inte avstår från sin makt frivilligt, vilket också bekräftats av den historiska erfarenheten". SUKP:s ledare hade alltså över hela linjen misslyckats med att packa sina felaktiga uppfattningar på de övriga partierna. Moskvadeklaraationen antogs enhälligt och för skams skull röstade SUKP-länderna för den.

För SUKP-ledningen var Moskvadeklaraationen av noll och intet värde, då de inte kunnat genomdriva sin linje i den. I stället för att i praktiken ansluta sig till deklaraationen uttalande om att USA-imperialismen är alla folks fiende, fördubblades ansträngningarna att ställa sig in hos de imperialistiska ledarna för att kunna genomföra sin falska "samexistenspolitik". Vi har talat mycket om "den fredliga samexistensen". Låt oss undersöka dess karaktär och i vilket syfte sovjetledarna så ivrigt förfäktar den.

Lenin utarbetade först politiken att den socialistiska staten skulle föra en fredlig samlevnadspolitik gentemot stater med andra samhällssystem. Han påvisade dock, att man aldrig får glömma bort att imperialismen, så snart den anser styrkeförhållandet vara till sin fördel, med all kraft kommer att kasta sig över Sovjetunionen och varje folk som frigjort sig eller är i färd med att frigöra sig från imperialismens förslavande inflytande. För det andra betonade Lenin olikheterna i de kapitalistiska länderna. En del länder förtrycks brutalt av imperialismen och hyser därför en uppriktig önskan att upprätta vänskapliga förbindelser med Sovjetstaten, medan andra "borgerliga staterhatar oss men å andra sidan i sin egenskap av undertryckta stater föredrar att leva i fred med oss". (Rapport om allryska centrala exekutivkommitténs och folkkommisariernas råds arbete) För det tredje framhöll Lenin att det var omöjligt för förtryckta klasser och nationer att fredligt leva samman med sina förtryckare. För det fjärde och sista utvecklade Lenin den proletära internationalismen i det han sade att "Sovjetryssland sätter sin främsta stolthet i att hjälpa arbetarna i hela världen i deras svåra kamp för kapitalismens störtande" (Till Kominterns IV:e världskongress och Petrograds arbetare- och Röda Armédeputerades sovjet). Stalin fortsatte på den av

Lenin utstakade vägen. Han släppte aldrig av på vaksamheten mot imperialisterna, upprättade vänskapliga förbindelser med de undertryckta folken och stödde aktivt deras kamp och stödde arbetarklassens befrielsekamp i alla länder. Häremot kan ingen uppriktig kommunist resa några invändningar. Men vad är nu "den allmänna linjen för fredlig samlevnad"? Låt oss undersöka dess teoretiska grundvalar för att sedan se hur den fungerar i praktiken.

SUKP-toppen hävdar att "fredlig samlevnad" är den högsta princip som finns för att lösa politiska frågor i dag. Den bör vara "livets grundlag i hela det nutida samhället" (Chrustjov i FN:s generalförsamling 23/8 1960). Imperialisterna har insett sina forna "misstag" och "inte så få regerings- och statsledare går nu också in för fred och fredlig samlevnad" (Chrustjov i Djakarta 21. 2 1960). Sovjetunionens strävan skall vara att få till stånd "allsidigt samarbete" med de imperialistiska ledarna och särskilt med USA-imperialismens vapendragare. Chrustjov och Bresjnev sände 30/12 1961 ett hälsningstelegram till Kennedy, vari man sade att Sovjetunionen och USA "kommer att bli i stånd att finna en grundval för samfälliga aktioner och bemödanden till mänsklighetens bästa". I konsekvens härmed bör arbetarklassen i de kapitalistiska länderna begrava sitt agg mot kapitalisterna och gå in för "fredlig samlevnad" och kamp om parlamentsmajoriteten med dem, ty möjligheten finns nu för en fredlig övergång till socialismen på den parlamentariska vägen. Även om arbetarklassen inte skulle nå en majoritet i parlamentet, så behöver den inte misströsta. Hjälp kommer, ty när "sovjetfolket kommer att njuta av kommunismens frukter, kommer nya hundratals miljoner människor på jorden att säga: "Vi är för kommunismen" (SUKP:s program, antaget på 22:a partikongressen 1961). Ja, ty om kapitalisterna kommer att "gå över till kommunistiska partiet". Sådana är de grundläggande principerna för SUKP-ledningens "samlevnadspolitik". Med en handvändning har man trollat bort den proletära internationalismen, imperialismens aggressiva natur och det aktiva stödet till befrielseörelser. Man behöver inte ha studerat marxism-leninismen särskilt ingående för att inse att sovjetledarna på varje punkt bekämpar den. Men hur använder nu sovjetledarna teorin i sin praktik?

Först och främst syftar de till att utvidga samarbetet med USA-imperialisterna. 1959 sade Chrustjov i ett tal i USA: "Era och våra ekonomiska framgångar kommer att hälsas av hela världen, som väntar sig att våra bägge stora makter ska hjälpa de folk, som i sin ekonomiska utveckling ligger århundraden efter, att snabbare komma på fötter." I en intervju med den amerikanske utrikespolitiske kommentatorn C L Sulzberger sade Chrustjov: "Vi (Sovjetunionen och Förenta Staterna) är de starkaste länderna i världen, och om vi enas för fred kan det inte bli något krig. Om någon galning då ville ställa till med krig behövs vi bara höja våra pekfinger för att varna honom att låta bli" (New York Times, 5/8 1961). Samarbete i sin prydning!

1958 försökte Chrustjov få kineserna att gå med på att ställa kinesiska armén, flyget och flottan under sovjetledarnas kontroll. Kineserna avböjde och i juni 1959 annullerade Sovjet-klickens ensidigt en överens-

kommelse som träffats 1957 om att Sovjetunionen skulle förse Kina med en prototyp av en atombomb och tekniska data för dess tillverkning. I januari 1959 höll SUKP sin 21:a partikongress, där Chrustjov gick till angrepp mot den kinesiska kommunismen för att vara "jämlikhetsmakarnas kommunism", mot de kinesiska folkkommunerna för att vara "till sitt väsen reaktionära" och allmänt mot Kina för att vara krigiskt och dogmatiskt. Efter att ha angripit Kina, och förmenat det möjligheten att utveckla kärnvapen, åkte Chrustjov till USA för att sammanträffa med imperialisternas främste galjonsfigur, Eisenhower, i Camp David. I högstämda ordalag framhöll Chrustjov Eisenhowers företräden som "liksom vi bekymrar sig om att trygga freden" och "åtnjuter sitt folks fullständiga förtroende". I högan sky skrek Chrustjov-klicken om den fantastiska "Camp David-andan" som markerade en "ny era i de internationella förhållandena" och "en vändpunkt i historien". På så sätt hade SUKP-ledarna dragit en skiljelinje mot sina fiender, Kina, och öppnat famnen för sina vänner, USA. För att ytterligare markera skiljelinjen angrep Chrustjov Kina på nytt efter hemkomsten för att vilja "pröva det kapitalistiska systemets stabilitet med våld".

Med ledning av dessa uppgifter står det klart för alla och envar att Sovjetledarna syftar till ett världsomfattande samarbete med USA och att de ser Kina som det största hotet mot samarbetet. Under 1960 gjorde SUKP-ledarna ett allvarligare försök att sätta tumskruvarna på Kina. Efter att på det rumänska partiets 3:e kongress i juni ha gått till ett våldsamt angrepp på de kinesiska kommunisterna drog Sovjet i juli tillbaka alla sina experter från Kina och alla biståndsprojekt "lades på is" under obestämd tid. På de 81 partiernas möte i november 1960 arbetade Sovjetdelegationen dag och natt för att framställa USA-imperialismen som världens hopp tillsammans med Sovjetunionen, och isolera KKP i det socialistiska lägret. I båda avseendena misslyckades man. 1960 års Moskvauttalande slog bl a fast att USA-imperialismen är alla folks värsta fiende och att enhet mellan broderpartier skall uppnås genom överläggningar. Sovjetledarna sparkade åt alla håll i sin ilska och ökade sina ansträngningar att nedsvärta Kina och ingå det ena avtalet efter det andra med USA-regeringen. USA-ledningen fullföljde för sin del alla åligganden i den heliga alliansen USA-Sovjetunionen. Tidningen London Times skrev att Västern "måste tills vidare undvika varje handling som skulle kunna ytterligare försvaga hans (Christjovs) ställning" och den amerikanska tidskriften Newsweek redovisade USA-regeringens syn: "Regeringen är numera övertygad om att Förenta Staterna bör erbjuda Chrustjov maximalt stöd i hans konflikt med det Röda Kina". Med Bibelns ord skulle vi kunna säga: "Det är fullbordat".

Den "fredliga samlevnaden" innebär att stödet till nationella befrielseörelser upphört. Han Suyin skriver i sin bok Kina år 2001 (s 210 - 211) :

"Den 24 november 1961 fördes det hemliga samförståndet mellan Ryssland och Förenta Staterna ett steg närmare genom Adzjubejs (Christjovs svärson) besök hos president Kennedy. Syftet med besöket var att erbjuda Förenta Staterna en uppdelning av världen mellan de båda supermakterna på grundval av en tjugooårig freds-

pakt...Fred i Asien,Afrika och Latinamerika under tjugo år innebar inställandet av all hjälp till militanta nationella befrielseörelser. Chrustjov var mycket intresserad av att ingå en pakt på dessa villkor."

I själva verket har Sovjetrevisionisterna utvecklat en "teori" för att hålla tillbaka folkens befrielsekamp. De har framfört tesen att den politiska kampen har,genom att världen ingått i ett nytt utvecklingsskede,fått lämna förstarangsplatsen åt kampen för ekonomisk utveckling. Om landet utvecklas riktigt har det bara att invänta imperialismens naturliga sammanbrott. Därefter kan det utvecklas i riktning mot det kommunistiska samhället. SUKP:s centralkommittés öppna brev till KKP sade : "Under förhållanden av fredlig samlevnad har nya betydande segrar under de senaste åren vunnits i proletarietets klasskamp och i folkens kamp för nationell frihet ; den revolutionära världsprocessen utvecklas framgångsrikt." Den befrielseörelse som kokar soppa efter ett sådant recept,kommer sannerligen att få äta vidbränt länge !

Det andra sätt varigenom de undertryckta folken kan frigöra sig är genom att hänvända sig till USA-imperialismens institution Förenta Nationerna !

Inför FN:s generalförsamling frågade Chrustjov i september 1960 :

"Vem,om inte FN,skall vara förkämpe för det koloniala styrelsesystemets avskaffande ?...Det är därför vi appellerar till förnuftet och framsyntheten hos folken i västländerna , till deras regeringar och dessas representanter i denna höga församling av FN. Låt oss komma överens om att vidta åtgärder för att avskaffa det koloniala styrelsesystemet och därmed påskynda denna naturliga historiska process."

Nationella befrielsekrig och arbetarklassens revolutionära kamp motarbetas. SUKP-ledarna sprider en teori som går ut på att varje lokalt krig är en farlig härd,en gnista som lätt kan sprida sig till ett världsomfattande kärnvapenkrig och därmed innebära mänsklig - hetens förintelse. Därför sade Chrustjov att : "vi skall arbeta hårt... för att släcka de gnistor som kan ge anledning till att krig flammor upp".(Citerat efter KKP:s fjärde kommentar till SUKP:s central - kommittés öppna brev,22/10 1963). Sovjetledarna har förgäves försökt agera som veritabla gnistfångare. Låt oss ta några exempel. Under det algeriska folkets befrielsekamp ställde de sig öppet på den franska imperialismens sida. Chrustjov ville inte lägga sig i Frankrikes "inre angelägenhet". Under lång tid vägrade de att godkänna den provisoriska regeringen som Algeriets lagliga,men när Frankrikes imperialism var fullständigt krossad i Algeriet skyndade man sig sent omsider att erkänna den provisoriska regeringen. Eller tag Indonesien. Sovjetrevisionisterna hetsar mot det kommunistiska partiet i Indonesien för att vara "Pekings svans" och berömmar den fascistiska regeringen för att vara anti- imperialistisk. Därför har de upprättat "vänskapliga förbindelser" med fascisterna och lämnat dem rundhänt vapenhjälp för att blodigt undertrycka det indonesiska folket.

Eller tag det på Kennedys krav indragna stödet till Pathet Lao i Laos. Eller tag det franska folkets revolutionära kamp mot monopol-kapitalet i maj-juni 1968. Där framfördes Sovjetledningens linje av dess franska avbild, PCF. Med tusen olika ursäkter försökte man hålla tillbaka folkets kamp. Man sade att det franska folket inte var redo för socialismen. Man uppmanade de franska arbetarna att sluta strejka. Man hävdade, för att lamslå kampen, att Frankrike inte befann sig i en revolutionär situation ! Exempler på revisionisternas svek skulle kunna mångfaldigas. Dessa är dock tillräckligt många för att avslöja den reaktionära karaktären av samlevnadspolitiken.

1962 var Kuba-farsens år. Kubahändelsen var förverkligandet av idén om gnistan och världsbranden i sinnevärlden. Vi följer Han Suyins framställning :

"Den dramatiska konfrontationen hade till uppgift att övertyga världens alla folk att minsta 'missgrepp' - dvs varje revolt var det vara må - skulle ställa världen inför en kris (av samma slag som Kubakrisen) vilken skulle leda till 'mänsklighetens förintelse'." (Kina år 2001, s 211)

I fortsättningen skulle man från USA:s och Sovjetunionens sida hålla fram exemplet Kuba inför varje befrielseörelse och befrielsekamp som ägde rum. Sovjetledarna skulle sucka tungt och säga : " Ja, vi vill så gärna, men tänk på Kubakrisen." Kubakrisen markerade det avgörande exemplet på kärnvapenutpressning mot världens folk och framför allt mot Kina. Gång på gång samlades man till toppmöten där man orerade om kärnvapens fruktansvärda verkningar och skrev under provstoppsavtal med varandra, samtidigt som sovjetledarna alltid tog tillfället i akt att hetsa mot Kina.

1964 avlägsnades Chrustjov från "maktens tinnar". I hans ställe kom nya män med identiskt samma uppfattningar, Bresjnev och Kosygin. Redan under Chrustjovs tid hade dessa båda tillhört SUKP-toppen och skisserat SUKP:s politik. Den gamla linjen var också den nya. Det ligger ingenting förvånande i detta. Det bekräftar bara tesen om hur ett borgerligt samhällssystem fungerar.

Vi skall till sist undersöka Sovjet-ledarnas skryt om att man i Sovjetunionen börjat bygga upp det klasslösa samhället, dvs kommunismen. Vi börjar med att se på teorin om socialismen och kommunismen.

Vid den socialistiska revolutionen griper arbetarklassen makten genom att, liksom alla tidigare härskande klasser, upprätta sin egen statsmakt, proletariats diktatur. Marx skrev i Kritik av Gotha-programmet :

" Mellan det kapitalistiska och kommunistiska samhället ligger den period, då det ena revolutionärt omvandlas i det andra. Därtill svarar också en politisk övergångsperiod, vars stat inte kan vara någonting annat än proletariats revolutionära diktatur."

Det nya, socialistiska samhället är ännu i högsta grad ett ofullständigt kommunistiskt samhälle. Först sedan man gjort sig av med alla kapitalismens lämningar, kan man börja bygga upp det kommunistiska

samhället. I Kritik av Gotha-programmet skrev Marx härtill :

"Det som vi här har att göra med, är inte ett kommunistiskt samhälle som utvecklats på sin egen grundval utan tvärtom ett som framgår just ur det kapitalistiska samhället och som alltså i varje avseende, ekonomiskt, moraliskt, andligt, ännu bär märken efter det gamla samhället, ur vars sköte det växer fram."

I det socialistiska samhället är ännu länge kampen mellan den kapitalistiska och kommunistiska vägen inte slutgiltigt avgjord. Lenin skrev att

"klassernas avskaffande är ett verk som kräver en långvarig, svår och hårdnackad klasskamp, vilken inte försvinner efter att kapitalets makt störtats, efter att den borgerliga staten tillintetgjorts, efter att proletariats diktatur upprättats (vilket den gamla socialismens och den gamla socialdemokratins brackor inbillar sig), utan endast ändrar sina former och i många avseenden blir ännu mer förbittrad." (Hälsning till de ungerska arbetarna, 27/5 1919)

"Den i ett land störtade bourgeoisin förblir på grund av många orsaker en lång tid starkare än proletariats som störtat den. Därför gäller det framför allt att behålla makten i sina händer, stärka den och göra den oövervinnerlig." (Stalin, Om Leninismens grunder.)

Lenin berörde flera orsaker till bourgeoisins styrka i "Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky". Den ligger däri att

"Utsugarna ännu en lång tid efter omvälvningen oundvikligt behåller en rad högst betydande och faktiska företräden : de förfogar ännu över pengar (att på en gång avskaffa pengarna är inte möjligt), en viss, ofta betydande mängd lösöre, de förfogar över relationer, organisations- och förvaltningsvana, kännedom om alla förvaltningens hemligheter (bruk, metoder, medel, möjligheter), de förfogar över högre bildning, nära beröring med den (borgerligt levande och borgerligt tänkande) högre tekniska personalen, de förfogar över en ojämförligt mycket större färdighet på det militära området (vilket är mycket viktigt) osv osv."

Under den socialistiska epoken skapas på nytt bourgeoisin och borgerligt tänkande. Ty

"av småproduktionen finns det tyvärr ännu mycket kvar i världen, och småproduktionen alstrar kapitalism och bourgeoisin oavlatligt, dagligen och stundligen, spontant och i massföretag." (Lenin, Radikalismen - kommunismens barnsjukdom)

Som vi förstår kommer socialismens epok att sträcka sig över en mycket lång tidsrymd, flera hundra år, då hela tiden kampen mellan proletariats och bourgeoisin fortsätter att rasa. Detta är en historisk lag, som Sovjet-klickens inte kan dölja, om den så skriver hundra parti-program, där den förnekar klasskampen under socialismen. Men varför pratar nu Sovjet-ledarna om att klasskampen är avskaffad? Låt oss samla material för att kunna besvara den frågan riktigt genom att undersöka dagens sovjetiska verklighet.

I sin nionde kommentar till SUKP:s centralkommittés öppna brev anför KKP många exempel, hämtade från den sovjetiska dagspressen, på bourgeoisins framfart i Sovjetunionen. Låt oss presentera några av dem.

Funktionärerna i en del statsföretag utnyttjar sin ställning genom att använda företagets utrustning för hemlig tillverkning av produkter. De tillägnar sig själva de profiter detta hantverk ger. I ett Leningradföretag som tillverkar militär a produkter placerade de ledande funktionärerna sitt folk på alla nyckelposter "och förvandlade det statliga företaget till ett privat". Genom hemlig tillverkning av bl a reservoirpennor förtjänade de 1,2 miljoner gamla rubel på tre år (Krasnaja Svesda, 19/5 1962). Direktören, chefsingenjören, chefsbokhållaren och andra chefspersoner etablerade sig i ett silkesväveri i Usbekistan som "nyfödda företagare". De upprättade illegala förbindelser och köpte upp konstsilke samt tillägnade sig själva profiterna av den hemliga rörelsen. För att bearbeta silket genomtvingade de för arbetarna "en tolvtimmars arbetsvecka" (Pravda Vostoka 8/10 1963). I Charkov satte direktören för en möbelfabrik upp "hemlig tillverkning av trikå" och använde vinsten för sin privata konsumtion (Pravda Ukrainu 18/5 62).

Dessa människor kan självfallet inte arbeta isolerat. Nej, de har upprättat långtgående förbindelser med sådana som innehar ledande poster inom departement, polis och rättsväsende. Dessa hjälper och beskyddar dem "mot kontant betalning". 43 personer, däribland en direktör för en maskinfabrik och vice direktören för en annan, stal tillsammans mer än 900 vävstolar och sålde med till olika fabriker i Sovjetunionen, där ledande funktionärer i sin tur använde dem för illegal affärsverksamhet (Komsomolskaja Pravda 9/8 1963). I kirgisiska SSR organiserade 40 försingrare och svindlare, bland dem ordföranden för republikens planeringskommission, sju byråchefer och avdelningschefer i republikens regeringskanslier, illegal produktion sedan de skafat sig kontroll över två maskinfabriker och stal statsegendom för över 30 miljoner rubel (Sovjetskaja Kirgisia 9/1 1962).

Inom jordbruket är förhållandet inte stort bättre. Sjelskaja Sjijn av 22/6 1962 berättar om en ordförande för ett kollektivjordbruk i Usbekistan som terroriserade en hel by. Alla nyckelposter i jordbruket "var besatta med hans närmaste släkt och vänner". Han förslösade mer än 132 000 rubel av kollektivjordbrukets medel för sina personliga behov. Ordföranden för ett annat kollektivjordbruk i Kurskområdet behandlade jordbruket som sitt "arvegods". Tillsammans med bl a bokhållaren och kassören skinnade han kollektivbönderna och förtjänade för egen del mer än 100 000 rubel (Ekonomitjeskaja Gaset a nr 35 1963).

Dessa exempel är ett mycket litet urval under begränsad tid. Denna sorts handel pågår i massomfattning och den belyser på ett slående sätt Sovjetledarnas tal om att klasskampen har upphört. Ty vad är dessa ekonomiska brott i massomfattning om inte den korrumpierade bourgeois klasskamp mot sovjetfolket? De beskrivs också av sovjetpressen som "nyfödda företagare", "spekulanter", "exploatörer" o s v. Har inte Sovjet-ledarna stuckit ut halsen lite för långt, när de talar om att klasskampen har upphört? Sovjet-ledningen, som kväver rättfärdiga strejker i blod, vet inget om klasskampen i Sovjetunionen! Sovjetklickern, som sätter in polis och militär mot fredliga Vietnamdemonstranter, har inte hört talas om klasskamp på senare år; Står det inte klart för alla och envar att sovjetrevisionisternas tal om att klasskampen har upphört

tjänar som en ridå bakom vilken de själva för den mest ursinniga klasskamp mot sovjetfolket? Är det inte tydligt för alla som det minsta bemödar sig att undersöka sovjetrevisionisternas politik att den ledande klicken i Sovjetunionen representerar bourgeoisin och är ett hot inte bara mot Sovjets folk utan mot alla världens folk genom sin samlevnads- politik med USA-imperialismen? Står det inte till sist klart att sovjetrevisionisterna inom den internationella arbetarrörelsen uppträder som imperialismens agenter och därför hårt och beslutsamt måste bekämpas av alla som ansluter sig till marxismen-leninismen?

En historisk lag är, att överallt där folkets fiender uppträder uppträder också folkets representanter. Sovjetunionen är inget undantag i det fallet. Under de senaste åren har två revolutionära grupper i Sovjetunionen låtit världen få vetskap om deras existens. Den ena kallar sig Staligruppen och den andra Sovjetunionens revolutionära kommunister (Bolsjevikerna). De har självfallet att arbeta under de vidrigaste omständigheter, men de har icke desto mindre tagit upp kampen. Dessa båda representerar framtidens Sovjetunionen och sovjetrevisionismens dödsdom. Fastän revisionisterna nu förefaller mäktiga och oöverbärliga vid en ytlig betraktelse, är de ruttna inifrån och kommer inte att kunna upprätthålla sitt välde länge till, och fastän de nya partierna nu kan vara små och förefalla svaga kommer de att växa oändligt i takt med att folkets kamp mot revisionisterna tilltar. På så sätt kommer de att växa sig starkare än de nuvarande ledarna och störta dem. Det är en dialektisk lag för samhällets utveckling och ett oundvikligt öde för varje förtryckare, vare sig han representerar imperialismen eller revisionismen.

Fråga : Varför är sovjetrevisionisterna farligare än exempelvis de rumänska eller jugoslaviska revisionisterna ?

Jämför sovjetrevisionisternas tal om att "klasskampen är slutförd" med SAP:s tal om "välfärdsstaten, som efterträtt klassamhället". Vad är det sovjetrevisionisterna respektive SAP vill vinna därmed?

Diskutera med exempel hur revisionismen kommer in i de fyra grundläggande motsättningarna i världen idag.

Nu och framdeles följer Du utvecklingen bäst
i arbetarrörelsens egna tidningar
GNISTAN och **MARXISTISKT FORUM**
som ger Dig betydelsefulla nyheter som
den övriga pressen döljer och hemlighåller.

Värdefull litteratur finner Du hos

DANELIUS BOKHANDEL

Husargatan 41 A, Göteborg C

och

BOKHANDELN OKTOBER

Kungsgatan 77, Stockholm K

som även förmedlar prenumerationer
å ovanstående tidningar.